

BELGISCHE SENAAT**ZITTING 1984-1985**

13 DECEMBER 1984

**Voorstel van wet tot wijziging van de arbeids-
ongevallenwet van 10 april 1971**

VERSLAG
NAMENS DE COMMISSIE VOOR DE
SOCIALE AANGELEGENHEDEN
UITGEBRACHT
DOOR DE HEER VANDENHOVE

Inleiding

Dit voorstel van wet, ingediend op 31 januari 1982, heeft zesmaal op de agenda van de Commissie gestaan, namelijk op 11 mei 1982, 15 maart 1983, 24 mei 1983, 22 mei 1984, 5 juni 1984 en 23 oktober 1984.

Daarenboven zij opgemerkt dat de Commissie op 5 juni 1984 een werkgroep heeft opgericht met de bedoeling overeenstemming trachten te bereiken over die gedeelten van het voorstel welke door de indiener als fundamenteel worden beschouwd. Deze werkgroep is slechts éénmaal bijeen geweest, namelijk op 12 juni 1984.

Bespreking

1. Ter vergadering van 11 mei 1982 licht de indiener de oogmerken van zijn voorstel toe.

Aan de werkzaamheden van de Commissie hebben deelgenomen :

Vaste leden : de heren Egemeers, voorzitter; Califice, Claeys, Coen, Conrotte, Deconinck, Deleecq, J. Gillet, Mevr. Herman-Michielsens, de heren Humblet, Jandrain, Leclercq, W. Peeters, Mevr. Remy-Oger, de heer Spitaels, Mevr. Staels-Dompas, de heren Vandermeulen, Vangeel, Van Herck, Van In, Vannieuwenhuize en Vandenhove, verslaggever.

Plaatsvervangers : de heer De Kerpel, Mevr. Delruelle-Ghobert, de heer Gerits, Mevr. L. Gillet, de heren Nicolas, Vandenabeele en Van houtte.

R. A 12308

Zie :

Gedr. St. van de Senaat :

85 (1981-1982) : N° 1 : Voorstel van wet.

SENAT DE BELGIQUE**SESSION DE 1984-1985**

13 DECEMBRE 1984

**Proposition de loi modifiant la loi du 10 avril 1971
sur les accidents du travail**

RAPPORT
FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DES AFFAIRES SOCIALES
PAR M. VANDENHOVE

Introduction

La présente proposition de loi, déposée le 31 janvier 1982, a figuré à six reprises à l'ordre du jour de la Commission, les 11 mai 1982, 15 mars 1983, 24 mai 1983, 22 mai 1984, 5 juin 1984 et 23 octobre 1984.

D'autre part, il est à noter que la Commission a constitué un groupe de travail, le 5 juin 1984, dans le but de parvenir à un accord sur les parties de la proposition considérées comme essentielles par son auteur. Ce groupe de travail ne s'est réuni qu'une seule fois, le 12 juin 1984.

Discussion

1. C'est au cours de la réunion du 11 mai 1982 que l'auteur commente les objectifs de sa proposition.

Ont participé aux travaux de la Commission :

Membres effectifs : MM. Egemeers, président; Califice, Claeys, Coen, Conrotte, Deconinck, Deleecq, J. Gillet, Mme Herman-Michielsens, MM. Humblet, Jandrain, Leclercq, W. Peeters, Mme Remy-Oger, M. Spitaels, Mme Staels-Dompas, MM. Vandermeulen, Vangeel, Van Herck, Van In, Vannieuwenhuize et Vandenhove, rapporteur.

Membres suppléants : M. De Kerpel, Mme Delruelle-Ghobert, M. Gerits, Mme L. Gillet, MM. Nicolas, Vandenabeele et Van houtte.

R. A 12308

Voir :

Document du Sénat :

85 (1981-1982) : N° 1 : Proposition de loi.

Het voorstel strekt om :

- de geldelijke toestand te verbeteren van de slachtoffers van een arbeidsongeval die weder worden tewerkgesteld;
- de uitkeringen voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid waardevast te maken;
- van het Fonds voor Arbeidsongevallen een volwaardig verzekeraar te maken.

De Minister deelt mede dat hij voornemens is een ontwerp van wet in te dienen om de arbeidsongevallenwet aan te passen. Het Fonds voor Arbeidsongevallen heeft nl. een aantal wijzigingen voorgesteld. Een gedeelte daarvan wordt met toepassing van de wet op de bijzondere machten doorgevoerd, het ander deel vergt een wetswijziging. De bepalingen van de artikelen 1 en 2 van het voorstel zullen wellicht ook in het ontwerp terug te vinden zijn. Voor de artikelen 3 en volgende is er echter een fundamenteel probleem : het Fonds voor Arbeidsongevallen controleert de verzekeringsinstellingen; het is bijgevolg niet opportuun dit Fonds ook te laten optreden als verzekeraar en in concurrentie te laten treden met de privé-verzekeringsmaatschappijen. De Minister pleit voor een duidelijke aflijning van de opdrachten.

Wat het beheer van de rentekapitalen betreft, merkt de Minister op dat de voorgaande regering reeds maatregelen heeft genomen betreffende de opbrengst van de beleggingen (overdracht van 1 miljard van de sector arbeidsongevallen naar de sector ziekteverzekering). Met toepassing van de wet op de bijzondere machten worden gelijksoortige maatregelen genomen.

Bij de daaropvolgende korte bespreking betreurt een lid dat elk parlementair initiatief dreigt op een zijspoor te worden gezet omdat de Minister zelf iets klaarstoomt. Datzelfde lid begrijpt niet waarom het Fonds voor Arbeidsongevallen, naast controleorgaan, geen verzekeraar mag zijn. De winsten moeten niet immer naar de privé, het ware maar best het privatiseren in te dijen. Spreker ziet niet in waarom het Rijk zijn rol ter zake niet volledig zou vervullen door geleidelijk een deel van de sector over te nemen. Is het normaal dat een wetgeving tot gevolg heeft dat de winsten naar de privé-sector gaan en dat de verliezen door het Rijk worden gedragen ?

De Minister stelt dat heel wat kan worden geregeld via een ontwerp van wet.

De indiener wenst de beheerswinst van de renten in de sector te houden. Het hoeft niet dat het Fonds alleen verzekeraar zou zijn, maar de werkgevers die het wensen, moeten de kans krijgen om zich erbij te verzekeren. Dat zou ook kostenverlagend kunnen werken, met vermindering van de werkgeversbijdrage.

De Minister herhaalt dat het optreden van het Fonds als verzekeraar ongetwijfeld problemen zou doen rijzen, de controleur zou tegelijk gecontroleerde zijn.

Met de bewering als zouden de werkgeversbijdragen kunnen worden verminderd is de Minister het niet volledig eens. De regeringsmaatregel, houdende aanpassing van de bijdrage aan de rentestand, heeft hetzelfde gevolg.

Elle tend à :

- améliorer la situation financière des victimes d'accidents du travail remises au travail;
- garantir la valeur de l'indemnité d'incapacité temporaire de travail;
- faire du Fonds des accidents du travail un assureur à part entière.

Le Ministre déclare avoir l'intention de déposer un projet de loi adaptant la loi sur les accidents du travail. Le Fonds des accidents du travail a, de son côté, proposé certaines modifications. Une partie de celles-ci ont été réalisées en application de la loi de pouvoirs spéciaux, mais l'autre partie exige une modification de la loi. Les dispositions des articles 1er et 2 de la proposition se retrouveront vraisemblablement dans le projet. Par contre, en ce qui concerne les articles 3 et suivants, un problème fondamental se pose : le Fonds des accidents du travail contrôle les organismes assureurs; il n'est donc pas opportun de permettre à ce Fonds d'agir en tant qu'assureur et de concurrencer les compagnies privées d'assurances. Le Ministre plaide en faveur d'une nette séparation des tâches.

En ce qui concerne la gestion des capitaux-rentes, le Ministre fait remarquer que le gouvernement précédent a déjà pris des mesures au sujet du produit des placements (transfert de 1 milliard du secteur des accidents du travail au secteur de l'assurance-maladie). Des mesures analogues ont été prises en application de la loi de pouvoirs spéciaux.

Au cours de la brève discussion qui s'ensuit, un membre regrette que toute initiative parlementaire risque de se retrouver sur une voie de garage, parce que le Ministre a lui-même un projet en préparation. L'intervenant ne voit pas pourquoi le Fonds des accidents du travail ne pourrait jouer le rôle d'assureur en plus de celui d'organe de contrôle. Il ne faut pas que les profits aillent toujours au privé; il serait préférable d'endiguer la privatisation. L'intervenant ne voit pas pourquoi l'Etat ne tiendrait pas pleinement son rôle en reprenant progressivement une partie du secteur. Est-il normal qu'une législation ait pour effet de laisser les bénéfices au secteur privé et de faire supporter les pertes par l'Etat ?

Le Ministre répond qu'un projet de loi permet de régler beaucoup de choses.

L'auteur déclare qu'il souhaite maintenir dans le secteur le bénéfice de la gestion des rentes. Il n'est pas nécessaire que le Fonds soit le seul assureur, mais les employeurs qui le désirent doivent avoir la possibilité de s'adresser à lui. Cela réduirait également les coûts en diminuant la cotisation patronale.

Le Ministre répète que l'intervention du Fonds en qualité d'assureur susciterait inévitablement des problèmes, le contrôle étant en même temps le contrôlé.

Il n'est pas non plus tout à fait d'accord sur l'affirmation selon laquelle les cotisations patronales pourraient être diminuées. La mesure gouvernementale, qui adapte la cotisation en fonction du niveau de la rente, a le même effet.

2. Op 15 maart 1983 verklaart de Minister aan de Commissieleden dat hij nog steeds de bedoeling heeft een ontwerp van wet in te dienen dat een regeling voorziet voor de problemen in verband met de artikelen 1 en 2 van het voorstel. Er rijzen evenwel praktische moeilijkheden waarvoor nog een oplossing moet worden gevonden.

Die moeilijkheden zijn tweevoudig :

— wanneer, bij gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid, als referentieloon wordt genomen, het loon dat de arbeider zou verdiend hebben indien hem geen ongeval was overkomen (art. 1 van het voorstel), rijst de vraag of er geen overlapping is met artikel 2 van het voorstel, waarin wordt bepaald dat de vergoeding indexgebonden moet zijn. Immers, in het loon « dat hij zou... », zijn de indexverhogingen reeds begrepen.

— een regeling die wordt ingevoerd voor de tijdelijke arbeidsongeschiktheid zou dan ook moeten worden doorgetrokken wat de definitieve arbeidsongeschiktheid betreft.

Beide problemen vragen een nader en grondig onderzoek.

De indiener stelt dat het niet langer aanvaardbaar is dat arbeiders, die gedurende jaren tijdelijk arbeidsongeschikt kunnen zijn, een vergoeding blijven ontvangen gebaseerd op het loon verdiend vóór het ongeval en verklaart dat er zijns inziens wordt aangestuurd op verder uitstel met tijdverlies.

Een lid vraagt of :

— het advies van de N.A.R. en van het Beheerscomité van het F.A.O. werd gevraagd;

— « het loon dat hij zou verdiend hebben... » betrekking heeft op het loon voor de specifieke functie die hij vóór het ongeval had.

Het is immers niet uitgesloten dat betrokkene tussen de datum van het ongeval en deze van de wedertewerkstelling een andere functie of een bevordering had kunnen krijgen.

Spreker merkt vervolgens op dat de regeling die wordt voorgesteld, gelet op de inlevering en de loonmatiging, voor de recente gevallen nadelig zou kunnen zijn.

De indiener werpt op dat het voorstel in bepaalde gevallen mogelijk wel nadelig zou kunnen zijn, maar dat vindt hij veeleer theoretisch. Het voorstel is eigenlijk uitsluitend bedoeld voor hen die lange tijd arbeidsongeschikt zijn. Hun vergoeding blijft gebaseerd op het loon verdiend vóór het ongeval en bovendien niet geïndexeerd.

De Minister merkt op dat over gelijksoortige voorstellen reeds het advies werd gevraagd van het Beheerscomité van het Fonds voor Arbeidsongevallen. Ook is hij het eens over

2. Le 15 mars 1983, le Ministre déclare à la Commission avoir toujours l'intention de déposer un projet de loi destiné à régler les problèmes visés aux articles 1er et 2 de la proposition. Il reste cependant des difficultés pratiques à résoudre.

Ces difficultés sont de deux ordres :

— si, en cas d'incapacité partielle, on prend comme salaire de référence la rémunération que le travailleur aurait gagnée si l'accident n'était pas survenu (art. 1er de la proposition), on peut se demander s'il n'y a pas double emploi avec l'article 2 de la proposition, qui prévoit le rattachement de l'indemnité à l'indice des prix. En effet, les indexations sont déjà comprises dans la rémunération « qui aurait été gagnée... ».

— une réglementation qui est instaurée pour l'incapacité temporaire de travail devrait être étendue à l'incapacité définitive.

Ces deux problèmes demandent à être examinés attentivement.

L'auteur de la proposition réplique qu'il est inacceptable que des travailleurs dont l'incapacité temporaire de travail peut durer des années, continuent à percevoir une indemnité basée sur la rémunération antérieure à l'accident, et il déclare qu'à son avis, on veut une nouvelle fois reporter le problème et gagner du temps.

Un membre souhaite savoir si :

— on a demandé l'avis du Conseil national du travail et du comité de gestion du Fonds des accidents du travail;

— « la rémunération qu'elle aurait gagnée... » vise le salaire afférent à la fonction spécifique que la victime exerçait avant l'accident.

En effet, il n'est pas exclu qu'entre la date de l'accident et celle de la remise au travail, l'intéressé ait exercé une autre fonction ou obtenu une promotion.

L'intervenant fait aussi remarquer qu'en raison de la politique d'austérité et de modération salariale, la réglementation proposée pourrait se révéler désavantageuse pour les cas récents.

L'auteur réplique qu'il se pourrait que la proposition se révèle désavantageuse dans certains cas, mais qu'il trouve cette éventualité plutôt théorique. La proposition concerne en réalité exclusivement les personnes victimes d'une incapacité de travail de longue durée. Leur indemnité reste basée sur la rémunération antérieure à l'accident, et, en outre, elle n'est pas indexée.

Le Ministre déclare que l'avis du comité de gestion du Fonds des accidents du travail a déjà été demandé pour des propositions similaires. Il est également d'accord sur la

het laatste gedeelte van de interventie van de indiener. Om een einde te maken aan de bestaande onrechtvaardigheid zijn er twee middelen :

- een wijziging van het referentieloon;
- indexering van de vergoeding.

In het voorstel worden de twee technieken tegelijk toegepast, in feite een overlapping aangezien het referentieloon reeds is geïndexeerd.

De indiener repliceert hierop dat het bij de CAO om niet-geïndexeerde lonen gaat.

De eerste intervenant merkt op dat hetzelfde probleem van de niet-indexering van het referentieloon ook bestaat in de ziekteverzekering. Er wordt overwogen via een hervorming van de sociale zekerheid, te komen tot een grotere gelijkheid van de regelingen die gelden bij arbeidsongeschiktheid, hetzij wegens ziekte, hetzij wegens een ongeval.

Een ander lid spreekt in dezelfde zin. Er mogen zijns inziens geen grotere distorsies tussen de verschillende stelsels tot stand komen.

Spreker geeft toe dat de huidige regeling wel eens moeilijkheden oplevert.

Een derde spreker wijst eveneens op het gevaar voor distorsies tussen de verschillende stelsels en vraagt zich af of het verschil tussen de regeling van de arbeidsongevallenwet en die van de ziekteverzekering moet toe- of afnemen.

Deze interventie ontlokt bij een ander lid de opwerping dat de huidige crisissituatie niet mag worden aangegrepen om, door een harmonisering, de sociale achteruitgang in de hand te werken.

3. Tijdens de vergadering van 24 mei 1983 verklaart de Minister dat enkele elementen wel pleiten voor de inhoud van het artikel 2, doch wil daarover nog adviezen inwinnen. Hij geeft toe dat er ter zake een evolutie in zijn denkhouding tot stand is gekomen. De verdere bespreking van het voorstel wordt opgeschort.

4. Het voorstel komt op 22 mei 1984 opnieuw aan de agenda. Onmiddellijk verklaart de Minister dat het nog steeds in zijn bedoeling ligt een wetsontwerp in te dienen tot wijziging van de arbeidsongevallenwet.

De Minister herhaalt vervolgens zijn standpunt t.o.v. het voorstel. De bepaling volgens welke de vergoeding zou worden berekend in functie van het loon « dat de werknemer zou verdiend hebben... » zou leiden tot een aanzienlijke meeruitgave en zou bovendien een precedent scheppen. De Minister is het dus niet eens met die bepaling en evenmin met het voorstel om van het Fonds voor Arbeidsongevallen (F.A.O.) een verzekeringsmaatschappij te maken.

Voor de Minister is de indexering van de uitkering voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid wel aanvaardbaar. Uit contacten met de verzekeringsmaatschappijen is gebleken dat de daaraan verbonden meeruitgave zonder premieverhoging kan

de laatste partij van de interventie van de auteur van de voorstel. Het is er twee manieren om een einde te maken aan de huidige onrechtvaardigheid :

- modifier le salaire de référence;
- indexer l'indemnité.

La proposition applique simultanément les deux techniques et il y a en réalité double emploi, puisque le salaire de référence est déjà indexé.

L'auteur réplique que, dans les conventions collectives, il s'agit de salaires non indexés.

Le premier intervenant fait remarquer que le problème de la non-indexation du salaire de référence se pose également dans l'assurance-maladie. On envisage, par une réforme de la sécurité sociale, d'en arriver à une égalité plus grande des régimes applicables en matière d'incapacité de travail, que ce soit pour cause de maladie ou d'accident.

Un autre membre s'exprime dans le même sens. On ne peut, selon lui, aggraver les distorsions entre les différents régimes.

Il reconnaît cependant que le régime actuel suscite parfois des difficultés.

Un troisième intervenant insiste lui aussi sur le danger de distorsion entre les différents régimes et il se demande si la différence entre la réglementation de la loi sur les accidents du travail et celle de l'assurance-maladie doit s'accroître ou s'estomper.

Cette dernière intervention fait dire à un autre membre qu'on ne peut profiter de la situation de crise actuelle pour favoriser la régression sociale, sous prétexte d'harmonisation.

3. Lors de la réunion du 24 mai 1983, le Ministre déclare que quelques éléments plaident en faveur du contenu de l'article 2, mais qu'il souhaite encore recueillir des avis. Il admet que sa façon de voir a évolué. La poursuite de la discussion de la proposition est dès lors reportée.

4. La proposition figure à nouveau à l'ordre du jour de la réunion du 22 mai 1984. D'emblée, le Ministre déclare qu'il a toujours l'intention de déposer un projet de loi modifiant la loi sur les accidents de travail.

Il réitère ensuite son point de vue concernant la proposition. La disposition selon laquelle l'indemnité serait calculée en fonction de la rémunération que le travailleur « aurait gagnée si... » entraînerait une importante dépense supplémentaire et en outre, constituerait un précédent. Il ne peut donc marquer son accord sur cette disposition ni sur la proposition de faire du Fonds des accidents du travail (F.A.T.) une société d'assurances.

Le Ministre estime acceptable l'indexation de l'indemnité d'incapacité temporaire de travail. Il résulte des contacts avec les compagnies d'assurances que le supplément de dépenses que cela représenterait pourrait être couvert sans augmenta-

worden gedragen. Het welvaartvast maken lijkt hem een stap te veel te zijn.

De indiener repliceert dat het niet de bedoeling is aan het F.A.O. een monopoliepositie toe te kennen. Het gaat er hem alleen om aan de werkgevers een keuzemogelijkheid te laten.

Er is overigens al een precedent: de reders (koopvaardij) zijn verplicht zich bij het F.A.O. te laten verzekeren. Het oogmerk is dus, datgene wat in andere sectoren bestaat, ook in de sector arbeidsongevallen door te drukken.

Het voorstel (art. 2, § 2) heeft geen financiële implicaties aangezien de welvaartscoëfficiënt momenteel is vastgesteld op 1.

Wat betreft het loon dat als basis dient voor de berekening: indien het tijdvak van de tijdelijke arbeidsongeschiktheid onmiddellijk na het ongeval kon worden vastgesteld, zou er geen probleem zijn. Bepaalde werknemers moeten evenwel jaren wachten alvorens hun toestand wordt geconsolideerd. Na die consolidatie ontvangen zij een vergoeding op basis van een loon dat volledig is voorbijgestreefd.

De Minister wijst er nogmaals op dat de artikelen 1, 3 en volgende een ingrijpende hervorming inhouden waarmee hij niet kan instemmen.

De indexering van de vergoeding voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid (art. 2, § 1) is wel aanvaardbaar. Het F.A.O. adviseert deze indexering eerst na drie maanden toe te passen.

Een lid vindt dat, voor de belanghebbenden, de indexering van de uitkering het belangrijkste is. De regeling zoals bepaald in artikel 1 van het voorstel, komt in andere sectoren van de sociale zekerheid niet voor, waarom ze dan invoeren voor de arbeidsongevallen?

De indiener repliceert dat het de bedoeling is de aanvullende vergoeding, die een werknemer ontvangt ingeval hij niet 100 pct. geschikt is om te werken, te berekenen op een geactualiseerd loonbedrag.

Een ander lid is van oordeel dat het voorstel moeilijk toepasbaar zal zijn. Het stelsel van de arbeidsongevallenverzekering is zijns inziens niet soepel genoeg om de voorgestelde regeling toe te passen. Sommigen ontvangen een derde van de vergoeding ineens en twee derden bij maandelijkse stortingen. Hoe zal daarmee rekening worden gehouden? Er zullen ook een aantal personen zijn die worden benadeeld. Sommigen ontvangen bij de wedertewerkstelling hetzelfde loon als vroeger en daarbij een supplement, anderen niet.

De auteur wijst erop dat de voorgestelde regeling teruggaat naar het loon dat de werknemer in het verleden heeft verdiend en dat moet worden geactualiseerd. Degenen die een arbeidsongeval hebben opgelopen zullen doorgaans niet meer in dezelfde sector als vroeger, tegen hetzelfde loon kunnen werken.

Volgens de Minister moet een onderscheid worden gemaakt tussen een eerste (tijdelijke) en een tweede (definitieve)

tion des primes. Par contre, la liaison au niveau du bien-être lui paraît aller trop loin.

L'auteur de la proposition réplique que l'intention n'est pas de conférer un monopole au F.A.T. Il s'agit uniquement de laisser aux employeurs la possibilité de choisir.

Il y a d'ailleurs un précédent: les armateurs (marine marchande) sont tenus de s'assurer auprès du F.A.T. Le but est donc d'imposer au secteur des accidents du travail ce qui existe déjà dans d'autres secteurs.

La proposition (art. 2, § 2) n'a aucune implication financière, puisque le coefficient du bien-être est actuellement fixé à 1.

En ce qui concerne la rémunération qui sert de base au calcul, si la durée de l'incapacité temporaire de travail pouvait être fixée immédiatement après l'accident, il n'y aurait pas de problèmes. Mais certains travailleurs doivent attendre des années avant que leur situation soit consolidée. Lorsque cette consolidation est intervenue, ils se voient attribuer une indemnité sur la base d'une rémunération tout à fait dépassée.

Le Ministre répète une nouvelle fois que les articles 1er, 3 et suivants impliquent une réforme importante sur laquelle il ne peut marquer son accord.

En revanche, il peut accepter l'indexation de l'indemnité d'incapacité temporaire de travail (art. 2, § 1er). Le F.A.T. recommande de n'appliquer cette indexation qu'après trois mois.

Un membre estime que, pour les intéressés, l'indexation de l'indemnité est le point le plus important. La réglementation prévue à l'article 1er de la proposition n'existe dans aucun autre secteur de la sécurité sociale; pourquoi dès lors l'instaurer pour les accidents du travail?

L'auteur réplique que le but est de faire calculer sur une rémunération actualisée l'indemnité complémentaire perçue par le travailleur qui n'a plus une capacité de travail de 100 p.c.

Un autre membre estime que la proposition sera difficile à appliquer. Selon lui, le régime de l'assurance contre les accidents du travail n'est pas assez souple pour appliquer la réglementation proposée. Certains reçoivent un tiers de l'indemnité en un seul versement et deux tiers par mensualités. Comment en tiendra-t-on compte? Il y aura également des personnes désavantagées. Au moment de la remise au travail, certains reçoivent la même rémunération qu'auparavant, plus un supplément; pour d'autres, ce n'est pas le cas.

L'auteur de la proposition souligne que la réglementation envisagée se réfère au salaire que le travailleur a gagné dans le passé et qui doit être actualisé. Les victimes d'un accident du travail ne pourront généralement plus retravailler dans le même secteur et pour la même rémunération.

Selon le Ministre, il faut faire la distinction entre une première période (temporaire) et une seconde période (défini-

periode. Wordt de werknemer in die tweede periode 100 pct. ongeschikt bevonden dan ontvangt hij een daarmede overeenstemmende vergoeding, ook indien er ander werk wordt verricht.

De Minister vreest dat de voorgestelde regeling zou leiden tot meeruitgaven, tot een eenzijdige toepassing en tot discussies bij de vleet.

Een commissielid wijst op het verschil in behandeling van iemand die gewond wordt in een verkeersongeval op de weg naar het werk en iemand die dezelfde verwondingen oploopt op het werk. De eerste zal, wanneer hem geen schuld treft, een vergoeding ontvangen wegens arbeidsongeval samen met een vergoeding (art. 1382 van het Burgerlijk Wetboek) voor morele letsels en schending van de fysische integriteit.

Volgens de Minister moet in dergelijke gevallen een onderscheid worden gemaakt tussen wat vervangingsinkomen is en wat vergoeding van schade is. Hij neemt zich voor — in het kader van de hervormingen — uit te gaan van het begrip arbeidsongeschiktheid, waarvoor een vervangingsinkomen wordt verleend dat niet cumuleerbaar is en het element schade waarvan de vergoeding wel cumuleerbaar is.

Het vorig commissielid maakt nog de volgende bedenking van principiële aard: de sector arbeidsongevallen is zelfbedruipend, terwijl de andere sectoren van de sociale zekerheid door de gemeenschap worden gefinancierd. Wellicht staat dit laatste ook het F.A.O. te wachten, wanneer die instelling wordt omgevormd tot een verzekeringsorganisme.

De voorsteller antwoordt dat het bedrag van de premies bepalend is voor het al of niet deficitair zijn.

De Minister herhaalt dat indien het F.A.O. verzekeraar zou worden, een dubbelzinnige toestand zou tot stand komen, nl. tegelijk controleur (van de privé-verzekeringsinstellingen) en gecontroleerde. Volgens de Minister gaat de vergelijking met de regeling voor de reders niet op, aangezien het F.A.O. in die sector de exclusieve verzekeraar is.

5. Op 12 juni 1984: vergadering voor de werkgroep, opgericht binnen de Commissie, met de bedoeling de standpunten nader tot elkander te brengen.

De auteur van het voorstel van wet verklaart zich bereid amendement van het voorstel te aanvaarden binnen de volgende grenzen:

— behoud van artikel 1 wat de perequatie van de uitkeringen betreft;

— behoud van artikel 2 met betrekking tot de indexering en de welvaartvastheid.

Het artikel 3 mag worden geschrapt.

Aangezien van regeringszijde alleen de indexering van de uitkeringen kan worden aanvaard, acht de indiener dit onvoldoende en verklaart aan de Commissie te zullen voorstellen zich over zijn wetsvoorstel uit te spreken.

tive). Si, au cours de cette seconde période, le travailleur est reconnu incapable à 100 p.c., il reçoit une indemnité correspondante, même s'il effectue un autre travail.

Le Ministre craint que la réglementation proposée n'entraîne des suppléments de dépenses, une application partielle et des discussions à l'infini.

Un membre attire l'attention sur la différence de traitement entre quelqu'un qui est blessé dans un accident de la circulation sur le chemin du travail et quelqu'un qui reçoit les mêmes blessures au travail. Le premier touchera, si sa responsabilité n'est pas engagée, une indemnité en matière d'accident du travail ainsi qu'une indemnité (art. 1382 du Code civil) pour dommage moral et atteinte à son intégrité physique.

Selon le Ministre, il faut faire la distinction en pareil cas entre le revenu de remplacement et la réparation du dommage. Il se propose, dans le cadre des réformes, de partir de la notion d'incapacité de travail, qui fait l'objet d'un revenu de remplacement non cumulable, et de l'élément dommage, dont l'indemnisation est cumulable.

L'intervenant précédent émet encore la considération de principe suivante: le secteur des accidents du travail se finance lui-même, tandis que les autres secteurs de la sécurité sociale le sont par la collectivité. N'est-ce pas ce qui attend le F.A.T. si on le transforme en organisme assureur?

L'auteur de la proposition lui répond que l'existence ou l'absence de déficit dépend du montant des primes.

Le Ministre répète que si le F.A.T. devenait assureur, il se trouverait dans la situation ambiguë d'être à la fois contrôleur (des organismes privés d'assurances) et contrôlé. Selon le Ministre, la comparaison avec le régime des armateurs n'est pas pertinente, puisque le F.A.T. a dans ce secteur l'exclusivité de l'assurance.

5. Le 12 juin 1984: réunion du groupe de travail créé au sein de la Commission dans le but de rapprocher les points de vue.

L'auteur de la proposition se déclare disposé à accepter des amendements dans les limites suivantes:

— maintien de l'article 1er concernant la péréquation des indemnités;

— maintien de l'article 2 concernant l'indexation et la liaison au bien-être.

L'article 3 peut être supprimé.

Etant donné que pour le Gouvernement seule l'indexation des indemnités peut être acceptée, et comme l'auteur estime cette mesure insuffisante, il déclare qu'il demandera à la Commission de se prononcer sur sa proposition de loi.

6. Ter vergadering van 23 oktober 1984 worden door de indiener en vervolgens door de Minister nog eens de onderscheidenlijke en ongewijzigde standpunten toegelicht.

Daarop volgt de stemming.

Artikel 1 wordt verworpen met 8 tegen 4 stemmen.

Artikel 2 wordt verworpen met 5 tegen 4 stemmen, bij 3 onthoudingen.

De overige artikelen worden verworpen met 8 tegen 4 stemmen.

Dit verslag is goedgekeurd bij eenparigheid van de 12 aanwezige leden.

De Verslaggever,
M. VANDENHOVE.

De Voorzitter,
I. EGELMEERS.

6. Au cours de la réunion du 23 octobre 1984, l'auteur puis le Ministre exposent une nouvelle fois leurs points de vue différents et inchangés.

Il est ensuite procédé aux votes.

L'article 1er est rejeté par 8 voix contre 4.

L'article 2 est rejeté par 5 voix contre 4 et 3 abstentions.

Les autres articles sont rejetés par 8 voix contre 4.

Le présent rapport a été approuvé à l'unanimité des 12 membres présents.

Le Rapporteur,
M. VANDENHOVE.

Le Président,
I. EGELMEERS.